

Van wethouder naar sjamaan

Colofon

ISBN: 978 90 8954 982 2

1e druk 2017

© 2017 Hans Suur Maj Zonneveld

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Teksten: Hans Suur Maj Zonneveld/Cees Oosterwijk

Redactie: Cees Oosterwijk/Elikser

Cover: Will Salter, Track To Fingal Beach

www.willsalter.com

Cook Street Collective, 41 Cook Street, Flinders, Vic 3929

Krachttekening door Annemarie van Doorne

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Van wethouder naar sjamaan

Mijn weg naar God en Godinne

Levenswandel van Hans Suur Maj Zonneveld

Hans Suur Maj Zonneveld

*Voor je begint een oordeel over mij te hebben,
stap in mijn schoenen en loop het pad van
het leven dat ik heb gelopen.*

*En als je net zover bent gekomen als ik
wie weet zul je dan wellicht inzien hoe sterk ik
werkelijk ben!*

(Bron onbekend)

*Voor alle kinderen waar ook ter wereld en wanneer ze ook mogen
leven, dat ze mogen leven in Vrede, Veiligheid en met Plezier.
Voor Nela, Alexander, Louisa, Teske en Emily.*

Inhoudsopgave

1. Inleiding	11
2.0 Context	17
2.1 De geboorte	18
3. De eerste jaren	27
3.0 Context	27
3.1 De jonge jaren	28
3.2 Na het seminarie	50
3.3 Diensttijd	58
3.4 Studeren	61
3.5 Losmaken en loslaten	65
4. De grotemensenwereld	71
4.0 Context	72
4.1 De politiek	73
4.2 Werken in Beverwijk	80
4.3 Gezinsuitbreiding	84
4.4 De scheiding	91
4.5 Gestalt & psychosynthese	96
4.6 Op naar de jaren negentig	111
4.7 Verkiezingen, wethouder, relaties	125
5. Op naar een nieuw decennium	133
5.0 Context	134
5.1 Politieke bloei en innerlijke groei	135
5.2 De Heer en de Dame	142
5.3 Shakmah	146
6. Van wethouder naar sjamaan	163
6.0 Context	164
6.1 Wethouder af? Ghana in?	165
6.2 Ghana in	167
6.3 Exit wethouder Zonneveld	183
6.4 En nu?	192
6.5 De inwijding, installatie in Ghana	208
6.6 Leven, dood en verhuizen	220

7. Van Bussum naar Enkhuizen	225
7.0 Context	226
7.1 De grote sprong naar de toekomst	227
8. Een lange herfst	235
8.0 Context	236
8.1 Introductie	237
8.2 Sjamaan	238
8.3 Gerard	244
8.4 De koning der bomen	259
8.5 The Little People: van hart tot hart	263
8.6 Don Alejandro	267
8.7 Grootkinderen	270
8.8 Een droom over transformatie	272
8.9 Het overlijden van broer Gerard	274
8.10 Het sluitstuk	277
De spirits spreken	283
Introductie	285
De boodschappen en lessen	287
1. Eenheid	288
2. We zijn allen een	289
3. Begroeting van de zon	291
4. Het eren van de windrichtingen en je ermee verbinden	292
5. De man: dienaar van de vrouw	293
6. Novene voor Australia	295
7. Stilte	297
8. Een nieuwe lente, een nieuw geluid, een nieuw leven	299
9. Het eren van de winter	301
10. Didom didarom	302
11. Lied van de liefde	303
12. Ons hart	304
13. Dualiteit!	305
14. Een andere mening	307
15. Niet oordelen	308
16. Dankbaarheid	310
17. Oh Lotus	311
18. De vrouwe van Guadeloupe	312
19. Niet weten	314
20. Israël-Palestina	315

1. Inleiding

Als kind sprak ik met de bomen en met de kabouters, of zoals de Engelsen zeggen: *The Little People*. De volwassenen om me heen vonden dit maar raar. Ze ontkenen het bestaan van wat ik waarnam. Daarmee ontkenen ze mij, in het meest wezenlijke deel van mijn zijn. Het spreekt voor zich dat dit zijn sporen naliet. Dat er een pijn ontstond die lang heeft geduurd.

Maar er was meer. Als kind voelde ik me niet alleen verbonden met *The Little People*, maar ook met de natuur en met wat veel mensen God noemen. Later ben ik het God/Godinne gaan noemen of het universum. In ieder geval verbondenheid met een kracht groter dan die van ons, mensen. Een kracht waarvan op zijn minst delen ook in ons aanwezig (kunnen) zijn.

De mensen om me heen lieten me duidelijk blijken door hun gedrag en woorden dat mijn wereld geen bestaande wereld was. Hun wereld was de realiteit en natuurlijk paste ik me daaraan aan. Ik werd een braaf jongetje en leerde mijn mond te houden. Ik vertelde niet meer over mijn gesprekken met die andere wereld of over wat ik voorzag. Geleidelijk aan ging die oorspronkelijke deur dicht. Werd dichtgemetseld zelfs. Het bestaan van de wereld achter die deur werd eenvoudigweg gewist. Dacht ik.

Dit boek verhaalt over een inwijdingsweg. Een weg die uiteindelijk leidt naar wie we ten diepste zijn. Het is geen bewuste keuze geweest. Meer een weg die – toevallig – is ontstaan, doordat ik erop ging lopen. Toevallig, zeggen we dan. Geleidelijk aan ontdekte ik dat dat alles geen toeval kon zijn. En dat ik minder zelfsturend in mijn leven ben, althans zo is mijn ervaring, dan ik graag zou willen. Ik hou namelijk – en daar ben ik helaas niet de enige in – graag zelf het stuur in handen. De weg van een egotrip die

onderweg verandert in een hart-s-tocht is geen voor de hand liggende. Voor mij was het in ieder geval geen vanzelfsprekende, eenvoudige reis.

Alleen achteromkijkend ervaar je de schoonheid van de reis, de bergen die moesten worden beklommen en de dalen die moesten worden doorkruist. Het duurde bijna een leven voordat de overtuiging zich aan mij hechtte: dit is de weg die ik heb te gaan!

Ik heb besloten om het op te schrijven en hoop dat ouders die het zullen lezen hun kinderen gaan erkennen in hun eigenheid, hun anders-zijn. In onze wereld dan welteverstaan. Want in vele andere werelden voor ons en ook nu nog bij – wat wij noemen – inheemse volkeren zijn ze gewoon. Het is mijn overtuiging dat het steeds gewoner zal worden. En ik hoop dat het ouders stimuleert zo te zijn en te handelen als die moeder waarover ik hoorde:

De dochter in de slaapkamer was helemaal klaar om te gaan slapen.

Moeder: “Welterusten.”

Kind: “Welterusten.”

“Mam, ik zie een vreemde man.”

“Waar dan, Jenny?”

“Daar, mam, daar!”

“O ja, ik zie het. Is het een aardige man, denk je?”

“Ja mam, hij is erg aardig.”

“Zou je kunnen slapen met die vreemde mijnheer in je kamer?”

“O ja, vast wel. Hij waakt over me.”

Moeder: “Oké, ga dan maar lekker slapen en droom zacht.”

Kus. Kus.

Kind: “Mam, ik vind je lief.”

Moeder: “Ik jou ook.”

Kind: “Ik hou van je.”

Moeder: “Ik ook van jou!”

En Jenny sloeg haar twee armpjes om haar moeder – voor zover mogelijk natuurlijk – en vleide haar hoofd tegen haar aan. Even en toen ging ze liggen en spoedig was ze in een vreedzame slaap gevallen.

Ik heb het opgeschreven om mensen te laten zien hoe een inwijdingsweg kan beginnen en zich ontrolt en wil het een uitnodiging

doen zijn aan mensen om hun eigen weg te gaan. Te luisteren naar hun eigen ziel.

De ziel die ons brengt daar waar we wellicht niet vanuit onszelf naartoe zouden gaan.

Ik schreef het vanuit het gegroeide inzicht dat deze weg een gewone weg is. En in de zekerheid dat ieder van ons zijn eigen weg loopt. Laten we dat doen in verbinding met de eenheid en met de schepping. Dat dit weer een gewoon en vanzelfsprekend onderdeel wordt van ons leven, van onze gemeenschap. Daardoor krijgt zingeving weer een plek en kan het leven de wereld weer betoveren en het een ziel geven. (*Jung*)

Ik schreef het op nadat ik me geleidelijk in 2004 ervan bewust werd dat het pad dat ik liep door anderen wel geduid wordt als een inwijdingsweg. En ik besepte dat het jammer zou zijn als *De berichten uit de Hemel* geen breder publiek zou vinden. (Zie de bijlage: *De Spirits Spreken*.)

Dit boek valt in een betrekkelijk nieuwe categorie die in Nederland nog niet zo bekend is, namelijk van de *spiritual memoir*. Laten we dat vertalen met: 'spirituele levensloop' of 'spirituele autobiografie'. Ik ontleen het volgende aan Elisabeth Jarret Andrew (www.spiritualmemoir.com).

Spirituele memoires plaatsen iemands leven in relatie tot iets groters, of dat iets nu God is of eenheid of de aarde of de dood. Spirituele autobiografie-schrijvers schrijven omdat schrijven ons dichter bij een onuitsprekelijke essentie brengt. Maar niet alleen dat is belangrijk. Het beschrijven van je eigen ervaringen met 'het grotere' dient ook betekenis te hebben voor de lezers.(m/v) Daarom heeft een spirituele autobiografie een paar duidelijke kenmerken. In de kern bevat het een intense privé- en intieme conversatie tussen de schrijver en een groter mysterie. Het is een poging om een mensenleven in een grotere, heilige context te plaatsen en het schrijven zelf draagt bij aan de innerlijke groei van de auteur.

In die zin is het voor de schrijver ook een verrassing wat eruit komt. Dat is ook belangrijk bij een spirituele autobiografie: de ontdek-

kingsreis, de verrassingen. Als er geen verrassingen zijn voor de schrijver, dan ook niet voor de lezer (*Robert Frost*). Er is bij een spirituele autobiografie ook sprake van persoonlijke groei. Dat is essentieel om effectieve verhalen te vertellen. Je maakt de ervaring van het heilige beschikbaar voor de lezer. Het is de meest directe, meest intense manier om iemand anders met een innerlijk pad in aanraking te brengen, waardoor de lezer zelf geïnspireerd kan raken. Wat namelijk belangrijk is, is niet zozeer het eindresultaat, maar de zoektocht zélf, met alle voetangels en klemmen die er opdoemen en alle twijfels, angsten en andere emoties waarmee je onderweg geconfronteerd wordt. Dat maakt het een menselijk verhaal en geen egotrip.

Ik had het niet zo gepland, maar achteraf gezien voldoet mijn boek aan al deze kenmerken. Het is geen makkelijk pad dat ik beschrijf. Een transformatieproces voltrekt zich met vallen en opstaan. Weerstand en wanhoop zijn met een zekere regelmaat metgezellen en toch is en blijft de tocht de moeite waard. Meer nog dan in andere gevallen is het de reis waar het om gaat. Een reis die nog (lang) niet ten einde lijkt.

Ik wil mijn leraren bedanken. Shakmah, die, ondanks mijn weerstand, altijd in me is blijven geloven. Een compagnon ook van lang geleden. Ze is een grote lerares voor me geweest. Dolores Ashcroft die mij de eerste stap liet zetten op deze voor mij onbekende weg en in mij zag wat ik niet in mezelf zag. Hiermee opende ze een deur waardoor ik de eerste stappen kon zetten op een weg die tot dan toe duister voor mij was. Ik had geen idee waarheen die weg zou leiden en ik ben hem op de tast gaan lopen. Maar er was altijd hulp in die duisternis. De weg werd regelmatig verlicht. Ik dank Lisa Vogels, Nanda Bramer, Chris James, Senia Melchizedek, Nico Drost, Sylvia Brinkman, Isabelle Eichhorn, Emilia Gransberg en anderen niet met name genoemd. Ik dank ook alle mensen die me “dwongen” op zelfonderzoek te gaan. Ik ben alle verlichters en meelopers en spiegelgelaars dankbaar voor het voor een kortere dan wel langere periode naast me lopen om me bij te lichten. Ook de mensen die na het afsluiten van de schrijfperiode, januari 2015 – in enkele gevallen heb ik een gebeurtenis die na januari 2015 plaatsvond toegevoegd – meeliepen, dank ik.

Mijn dank is groot en hun meelopen is niet onopgemerkt gebleven.

Rest mij Cees Oosterwijk en DichterbijKunst te bedanken. Cees Oosterwijk voor zijn geloof in mij en voor het door hem verrichte monnikenwerk om de redactie op zich te nemen en vol te houden dat het boek er zou komen. Zijn volharding kende geen grenzen. DichterbijKunst, omdat ze Cees de ruimte gaven om dit boek tot een goed einde te brengen.

Ook wil ik uitgeverij Elikser, in de persoon van Jitske Kingma, bedanken. Mijn eerste "contact" met Elikser verliep via de website. Ik las daar dat je het manuscript ook kon brengen. Dat opende meteen mijn hart. Tijdens het eerste bezoek zette Jitske haar visie op het uitgeversvak uiteen. Het gaat erom de schrijver of schrijfster zo goed mogelijk tot uiting te doen komen. Dat sprak me aan. In die zin stelt ze zich dienstbaar op en tegelijkertijd zegt ze wat ze te zeggen heeft. Mooi om dat te ervaren, evenals haar vermogen om als het ware achter het manuscript te kijken en te voelen. Jitske, ook jij bedankt. Daar komt nog bij dat de vader van mijn opa Van der Geest uit Dronryp en mijn opa uit Westham komt. Hij verliet Friesland en ging uiteindelijk naar Bussum. Ik maakte de omgekeerde tocht: van Bussum naar Leeuwarden, Friesland om een boek te laten uitgeven. Ik vind dat wel mooi. Ten slotte dank ik Shemahtrah voor de bereidheid het manuscript nog eens minutieus door te lezen alvorens het definitief naar Elikser ging. En een dank voor het corrigeerwerk en lay-out en omslag ontwerpen bij Elikser!

2.0 Context

Verhalen van Hans Suur Maj dwalen over de bladzijden als herfstbladeren in de wind. Ze maken dat je meegezogen, of weggewaaid wordt. In zijn eigen woorden: “Het verhaal laat zich caleidoscopisch lezen.” Het beeld en de kleuren veranderen met het draaien van de caleidoscoop. Het zijn echter wel steeds zijn beelden, zijn verhalen, zijn kleuren.

Hans Suur Maj begon al geruime tijd geleden aan zijn levensverhaal. Niet omdat hij zich verveelde, maar omdat het in hem huisde en eruit moest.

Zoals de beeldhouwer zegt: “Het beeld was er al, ik moest er alleen al het overtollige steen van afhakken!”, zo was het verhaal van Hans Suur Maj er ook al. Het moest alleen nog opgeschreven worden, verteld worden. Dat was op zich een reis naar en in het verleden en tegelijkertijd een reis in het nu.

En natuurlijk waren het schrijven en het naar het verleden kijken niet altijd gemakkelijk, om maar eens een flink eufemisme te gebruiken. En toch, zoals de beeldhouwer onverdroten voortgaat om zijn schepping te realiseren en soms tijden het beeld het beeld laat, zo liet ook hij het boek bij tijden rusten. Om uit te rusten, op adem te komen van de reis en nieuwe krachten te verzamelen voor het vervolg. Een vervolg dat hij schrijvend al kende en toch ook weer verrassingen opleverde en waar hij nu over wil vertellen. Hoe een inwijdingsweg eruit kan zien. Ter bemoediging, ter inspiratie.

De context van dit werk is dan ook het vertrouwen in de weg die we afleggen. Ieder op zijn of haar eigen manier.

2.1 De geboorte

Het begin en het einde

Wanneer wordt een mens geboren?

Is ons begin ook niet tegelijkertijd een eind?

En zei Hij niet: "Ik ben Alpha en Omega!"

Op het moment dat ik geboren kon worden, wilde ik niet. En later wilde ik wel en kon het (haast) niet. Dat was het begin van mijn leven. Nou ja, begin. Mijn leven bestond uiteraard al voor de geboorte. En voor velen op deze wereld bestond ik al en heb ik mijn eigen ouders uitgekozen, voordat ik, vanuit – ja waarvandaan? – bij Thea (Thecla) van der Geest (mijn moeder in dit leven), terecht kwam.

Het verhaal waaraan ik zojuist ben begonnen, had ik al veel eerder willen schrijven. Maar er was nooit een goed moment voor.

"Geen tijd!" zeggen we dan. En als het er al was, durfde ik niet. Was ik te bang? In sommige tijden zeker. Of was het gewoon zo dat voor alles een tijd is in het leven? Ik heb daar nog eens een lied over gemaakt. *Voor alles is een tijd* heet het. Kennelijk is nu pas de tijd daar om dit verhaal te schrijven. Ik zag er natuurlijk ook tegenop. Het is niet alleen niet durven, maar ik heb me ook moeten inspannen plek te maken voor verdrongen zaken. Zaken die ik voorheen niet wist of niet durfde te schrijven. Ik ben nooit een held of heilige geweest. Er zijn dingen waar ik liever niet over vertel en toch blijft de drang aanwezig te vertellen over mijn leven. Te schrijven over wat er in mijn leven gebeurde en gebeurt. Ik ben erachter gekomen dat alles uiteindelijk in het teken heeft gestaan van een tocht, een reis naar God en Godinne. Voor mij is dat wonderlijk!

Geboren worden. Laten we het daar even bij houden, als begin. De geboorte.

Dat ging niet eenvoudig. Ik wist ook niet goed waar ik heen zou willen. Ik vloog daar maar boven en boven en kon niet kiezen. Zou ik naar dit, zou ik naar dat land gaan? Zou het Rusland, of Frankrijk worden? Ja, dat herinnerde ik me nog.

Het was op een zaterdag dat ik naar een cursus ging in een yoga-

centrum in Bussum. De exacte titel weet ik niet meer. Het was veel stilzitten. Op een gegeven moment was ik in het heeal en zweefde daar rond en wist niet zo goed waar ik heen zou gaan. Er waren verschillende mogelijkheden. Toen hoorde ik mijn moeder zeggen: "Nee, toch niet weer?" Maar desalniettemin: daar was ik toch. Waarom in Nederland? Waarom bij jullie, mijn ouders?

Op die zaterdag, terwijl we een oefening deden, werd mij een hoop duidelijk. Echt gewenst was ik niet, althans niet op dat moment in die situatie. Ik denk dat het zo ongeveer was: mijn vader die wilde vrijen en mijn moeder die dat niet wilde. Dat gaf een hoop verdriet. Een soort bevestiging van iets wat ik altijd wel heb gevoeld. En ik weet zeker dat mijn moeder van haar kinderen en dus ook van mij hield. Als klein kind wist ik dat niet. Mijn moeder kon die liefde toen niet uiten. Noch door fysieke aanraking noch door het te zeggen. Zeker niet op de momenten dat ik die fysieke aandacht het meeste nodig had: toen ik klein was.

Later sprak mijn moeder vol trots over hoe de dokter had gereageerd op mij als hij op bezoek kwam. Hij noemde mij glimwormpje. En als oma was mijn moeder, zo bleek later, onovertroffen. Alleen op die momenten in mijn allereerste begin, mijn geboorte en de jaren erna, miste ik die liefde en aandacht.

We hebben daar beiden onder geleden. Dat besef kwam veel, pas heel veel later.

Geboren worden, dat ging niet zomaar. *Ik* was er niet zomaar! Ik schreef al: op het moment dat ik geboren kon worden, wilde ik niet. En toen ik wilde, kon ik blijkbaar niet. Bijna niet. Zo ging het wel vaker in mijn leven. Te veel willen sturen op momenten dat er niets te sturen viel en het beter is mee te drijven op de stroom van het leven. Op dat moment wist ik dat nog niet. Dat inzicht kwam pas veel later. En nog blijft het moeilijk om met de stroom mee te gaan. Ook al heb ik nu het inzicht wel. Het betekent helaas niet automatisch altijd een overgave aan de stroom des levens.

Ja, het was een moeilijke bevalling. Ik heb daar in de baarmoeder mijn eerste doodsangsten uitgestaan. Nog niet eens geboren en toch al doodsangsten hebben. Ik stikte zowat. Ik wilde eruit en het ging maar niet. Ik hield het ook tegen.

Ik heb mijn moeder dat nooit verteld. Mijn ervaring tijdens therapie dat ik weer geboren werd. Ik durfde niet. Wel heb ik na die ervaring aan mijn moeder gevraagd hoe mijn bevalling was verlopen. "Niet gemakkelijk," zei ze.

De dood bepaalde heel lang – op de achtergrond – mijn leven. De dood was altijd als het zwarte, koude niets op de achtergrond. Het liep als het ware als een rode draad door mijn leven.

Als misdienaar was ik ook bij rouwmissen aanwezig. Zo werd er een pastoor begraven, waarbij ik aanwezig was. Het leek alsof ik hem *zelf* begroef!

Ja, dat maakte indruk. Later zag ik het misdienaar zijn vooral als een mooie gelegenheid om lessen te missen.

Ik probeer het spelen met taal te onderdrukken en kan die verleiding soms moeilijk weerstaan. Ik heb het nooit gezocht. Het kwam gewoon spontaan naar boven. Zoals die keer op de Mulo. Er was een leraar die soms, als hij vond dat een leerling niet al te slim reageerde, vroeg: “Heb je weleens van het werkwoord handtasje gehoord?” Er kwam nooit een antwoord. Kennelijk had niemand er ooit van gehoord. Op zekere dag was ik kennelijk in zijn ogen niet echt bij de les. Hij stelde mij die vraag ook. Voor ik kon nadenken, zei ik: “Ja hoor, het voltooid deelwoord is handgetoest.” Nou, de klas lag dubbel en ik wist niet waar ik kijken moest. Gelukkig kon die leraar mijn reactie wel waarderen. Hij heeft me nooit meer lastiggevallen met dat soort vragen en ik kon rekenen op een zeker respect. Ook al vanwege ons latijns pact. Dat kwam zo. Die leraar hield er nogal van te laten blijken dat hij de latijnse taal beheerste. Nou, twee jaar gymnasium leverde toch kennis van het latijn op. En dat zorgde voor die een-tweetjes tussen ons. En dat schiep een band. Soms moest ik voor leraren, vooral op de Mulo, een verschrikking zijn geweest. Ik reageerde nogal impulsief en associatief. Vaak had ik al gereageerd voordat ik er erg in had. Het gevolg: de klas in een deuk en de leraar in een spagaat. Aan de ene kant kon de leraar het wel waarderen en aan andere kant zal hij het gevoel hebben gehad dat dit niet de bedoeling kon zijn. Althans, zo kwam het op mij over. Ikzelf zat daar ook altijd met een gemengd gevoel bij. Lachend vanwege de gevatheid, de humor, maar anderzijds voelde ik me overvallen door wat er gebeurde. Ik bedacht die gevatte reacties namelijk nooit. Ze waren er gewoon, zonder dat ik er iets voor deed. Dat gaf ook een vreemd gevoel; zo van: sorry hoor, dat was ik niet, dat was mijn tweelingbroer!

Het zwarte in mijn leven dus. Ik realiseerde me pas veel later, toen ik die geboorte-ervaring nog eens kon beleven, hoe dat van invloed is geweest op mijn leven. Op dat moment, ik zal zo'n 36 geweest zijn,